
DE OMSCHAKELING

De Omschakeling

Erik Seghers

Auteur: Erik Seghers

ISBN: 9789403770819

Omslagontwerp: Creanans en Erik Seghers

Copyright 2024 @ Erik Seghers

Jaar uitgave: 2024

Uitgegeven door Bookmundo.

Het moet Stoppen

Een nieuw jaar, nieuwe voornemens, alsook dit jaar, 1983!

Precies, zoals ik ook dacht!

Voor mij moest het stoppen en liefst NU!

Ik botste op mijn limieten. Het was tijd om tot nieuwe inzichten te komen. Nieuwe horizonten opzoeken. Mijn voornemens zouden bij veel mensen hard aankomen wanneer ze zouden worden uitgevoerd.

Mijn eerste doel was om niet langer met dat vreselijke geheim te hoeven rondlopen. Ik deed al meer dan acht maanden alsof tegen mijn beste vriendinnen. Alsof ik hun geheim niet had gehoord, daar achter die kleerkast in dat kuuroord. Om die reden heb ik ze zo veel mogelijk vermeden. Want telkens als we samen waren, voelde ik me heel ongemakkelijk. De meisjes voelden dat er iets mis was met me, ik was niet meer op mijn gemak. Door dat gegeven zat ik nog meer in de knoop met mezelf. Ik kreeg steeds meer vragen in mijn hoofd. Ik wilde me zo graag herinneren wat er die bewuste avond in 1978 werkelijk is gebeurd. Maar mijn black-out zat in mijn weg.

Ik hoopte, als ik het zou vertellen tegen hen, dat mijn hersenen extra zuurstof gingen krijgen en mijn geheugen vanzelf zou terugkomen. Het zou vonken tussen ons geven, dat was zeker, en misschien zelfs een kortsluiting. Maar dan liefst in mijn brein. Als ik deze intentie had uitgevoerd, moest ik mijn volgende plan uitvoeren. Ik wilde een lijn trekken onder mijn verslaving.

Witter dan wit! Dat niet meer.

Ik moest daar van af zien te komen. Ik wilde er zo snel mogelijk een dikke vette zwarte streep onder zetten.

Ik wilde terug in de realiteit belanden, nuchter en niet verdoofd.
Ook al was deze realiteit allesbehalve rooskleurig.

Dus stap 2: Bye Bye wit spul.

En als laatste op mijn to do lijstje was misschien nog het
moeilijkste van al.

Ik moest alles opbiechten aan mijn moeder. Of wist mama al
onbewust iets? Was moeder daarom nog dieper weggezakt?
Als ik het zou zeggen, dan wist ik dat het tussen ma en pa sowieso
ging gedaan zijn. Dat beetje relatie dat ma en pa nog hadden, zou
over en uit zijn. Vader moest gestopt worden, hij had hem de laatste
maanden veel te veel bovengehaald.

Het moest stoppen. Hier en nu!

Dus ik wist wat te doen. Natuurlijk had ik veel liever een lijstje
gehad zoals de meesten onder ons: Vermageren, liefdevoller zijn
voor elkaar, meer sporten ...

Maar zoals bij vele mensen, hebben ze in het begin van het jaar
goede voornemens. En het jaar is nog niet goed bezig of de meeste
plannen liggen al in duigen. En zo ging het ook bij mezelf.

Veel plannen.

Veel goede voornemens en moed.

Veel verwoede pogingen. Maar helaas, pindakaas.

Het begin was er... de aanzet.

Maar ik ging niet helemaal tot aan het gaatje. En enige maanden
later stopte het inderdaad. Mijn plannen stopten.

Maar het stopte wel degelijk voor mij. Ik koos de gemakkelijkste
weg en verliet mijn vertrouwde omgeving, zonder één woord.
En mijn lijstje bleef onafgewerkt achter bij hen, dat was alles dat ze
nog hadden van mij.

ZWART

1986 Zaterdag.

Een kleine enge ruimte.

Vier zwarte muren komen letterlijk op mij af.

Ik bevind me in een rechthoekige plek zonder plafond. Neon licht geeft de andere ruimte een beetje sfeer. Een schittering in de duisternis.

Onderaan de deur is er een kier van een vijftal centimeter, waar schaduwen heen en weer voorbijlopen.

Wat doen ze daar?

Wie zijn ze?

En vooral, horen ze bij mij?

Maar ik zit vast, in het midden van dat hok, midden op die pot.

Mijn slipje hangt half op mijn enkels. Bassen klinken in de verte, bassen die volledig doordringen in mijn ruimte, integraal door mijn hoofd, waardoor mijn kop nog zwaarder aanvoelt. Ik glij weg, weg in gedachten. Flitsen doorboren mijn ziel. Waanbeelden komen in me op en ik vraag me nog steeds af waar ik ben en op dat moment stijg ik boven mezelf uit. Ik zie mezelf daar zitten, helemaal onderaan, op die pot. Mooi in het zwart gekleed, met aan mijn enkels een sexy kanten slip, bengelend. Als ze me zo zouden zien, zouden ze meer willen dan alleen maar een dans met mij.

Op het moment dat ik boven mezelf zweef, krijg ik mooie beelden. High in de Sky, hang ik daar en of ik high ben.

Ik doorklief de sluierwolken, die de felblauwe hemel een beetje verstoren.

Maar ik merk dat ik niet alleen ben. Mijn zus waar ik jaren geleden afscheid van heb moeten nemen is er ook, ze komt me vergezellen.

Wat miste ik ze al die jaren. Het maakt me blij, waardoor mooie herinneringen tevoorschijn komen. Er verschijnt een veld met frisgroen gras. We dalen zachtjes af, nee... niet op die pot van daarjuist, maar op dat groene tapijt. Daar wacht nog iemand op ons tweetjes. Het is onze lieve broer. De picknickmand staat klaar. Ik word blijer door het zien van mijn broer. Het feest kan beginnen, zou je kunnen denken. Maar een echt schuldgevoel steekt de kop op. Ik herinner me opnieuw hoe ik hem jaren geleden achter gelaten had, daar bij vader, zonder maar één keer om te zien naar hem.

Het is mogelijk dat ik het gras voor zijn voeten heb weggemaaid. Jef was echter aanwezig. Op dat moment was het zo stil dat je letterlijk het gras hoorde groeien.

Tot plots!

Een hard gebonk op de deur.

Ik schrik zo erg, dat ik met beide benen terug in mijn slipje beland. De mooie beelden zijn allemaal verdwenen, maar ik voel me nog steeds high!

‘Gie, me joe lange skinkels, zidre gie hinter?’, werd er aan de andere kant van de deur geroepen.

Het was mijn vriendin Evelyn van Oostende.

Ik probeerde mijn onderbroek zo snel mogelijk aan te trekken en spoelde het toilet door.

‘Me zijn vors’, zei ze.

Ondertussen verstond ik het West-Vlaams al redelijk.

Stefan stond ons op te wachten aan de uitgang van de discotheek.

Buiten op de parking was ik nog zo stoned als een Oostendse garnaal.

Even leek ik terug daar boven te hangen, want ik dacht dat ik die jongen aan de andere kant van het parkeerterrein herkende.

Is het dan toch mijn broer?

En toen werd alles zwart voor mijn ogen.

Gevecht voor het leven

Ik herinner me het nog exact, alsof het gisteren was.

We zaten daar nu allen tezamen, in die enge donkere ruimte. Praten onderling werd niet gedaan. Er werd elke dag wel hard getraind met behulp van een strak schema. Deze duursport was dan ook cruciaal in onze opleiding. Een zeer goede conditie zou het verschil kunnen maken tussen leven en dood, werd er ons ingeprent. We kregen geen echt voedsel, enkel een soort wit vocht. Daar zouden wel alle noodzakelijke ingrediënten in zitten diegene we zo nodig hadden om de nodige spieropbouw te verwezenlijken. Echt lekker kon je het niet noemen dat vocht, een beetje eentonig. En zo leek elke dag op de vorige.

Hetgeen ik niet weet ... hoe ben ik hier verdomd in verzeild geraakt?

Op welke manier ben ik in dit donker hol terecht gekomen?

En wat ik me nog meer afvroeg, waar was ik?

Blijkbaar had ik alles in mijn onderbewustzijn verdrongen. Dat vond ik vooral beangstigend, die onwetendheid.

Om de paar dagen zagen we in de verte een lichtstraal binnen schijnen. Wat was daar, aan de andere zijde? Aan de ene kant was ik zo nieuwsgierig, maar aan de andere kant ook zeer bang.

Iedereen had hier een heel individualistische instelling.

Socialiseren werd er niet gedaan, en vrienden ging je hier al zeker niet maken.

Die lichtstraal die soms onze verblijfplaats verlichtte, was een raar gegeven. Het was telkens een korte flits en dan werd het al vlug terug pikdonker. Zo merkten we wel op dat het een bolle ruimte was, waar we ons in bevonden. Een soort visbokaal, maar dan ergens diep weg gestoken in een donker gat.

Andere dagen leek het wel of het bliksemde:

Donker, licht, donker ... licht, donker.

We begrepen er niks van. Wat we wel merkten was dat na elke lichtshow we met een pak minder waren.

Zeker een derde van onze groep was verdwenen.

Het opmerkelijke ervan was wel dat enkele uren later onze groep al terug aangezuiverd was. We waren terug met diezelfde massa. Ik moest te weten komen wat er gaande was aan die andere kant, waar gingen ze naartoe?

Hopelijk naar een veel betere plaats dan deze, de hemel?

Ik was de duisternis kotsbeu en ook dat afstandelijke hier.

En ja, mijn wil geschiedde, nog maar twee dagen later en het was mijn kans. Het licht was daar terug en op dat moment stond ik op de derde rij, goed vooraan.

Plots voelde ik een sterke rugwind.

De adrenaline gierde door mijn lijf.

Dat jaar was de oorlog in Vietnam ten einde gekomen, maar hier begon het nog maar!

Tegen wel 45 km per uur, zwommen we om ter hardst richting het licht. Het was een waar gevecht... stompen, schoppen en slagen onderweg. Maar nee, ik gaf niet op.

Het lichtpuntje was ondertussen verdwenen maar ik volgde de massa en ik zat nog steeds goed vooraan. Achter mij hoorde ik er veel crashen, velen vielen in de diepte op het moment dat het even terug licht werd. Ik hoorde ze schreeuwen om dan in de verte een smak te horen. Ze spatte uiteen op de blote huid of gewoon op de grond.

We bleven uiteindelijk met niet veel over, maar we waren ondertussen wel ergens anders beland.

We zaten niet meer in die donkere bolle ruimte, maar in een smalle lange gang die een beetje rozig gekleurd was.

Het leek hier al een stuk aangenamer, maar waar moesten we heen?

Plots zag ik daar aan de wand een soort cel.

Ik klopte aan en drong direct naar binnen.

Ik had voor de eerste keer in mijn leven een veilig gevoel en dit voelde als thuiskomen. Ik zat daar dan wel helemaal alleen, maar het voelde zo vertrouwd aan. Toen ik in die cel zat, bleven we dagenlang bewegen in die gang, tot we uiteindelijk op onze bestemming aankwamen.

Mijn metgezellen hadden het blijkbaar allemaal niet gehaald.

Het leverde het grootste aantal slachtoffers op in een oorlog van 1 dag. Wel 140 miljoen doden, op een vijftal minuten. Ongelooflijk, dat ik het als enige heb gehaald! Het was half September 1968, ik was nog naamloos. Maar ik zou later mijn mama mogen bedanken voor deze fantastische dag.

Een dag naar de fabriek

Vrijdag 20 December 1968, 12h30.

Mijn twee toekomstige zussen zijn aan het genieten van hun kerstvakantie, Catharina en Joanna zijn in de wolken. Ze kijken er zo naar uit, naar die welverdiende twee weken. Mijn mama Odette is bezig aan haar laatste werkdag van het jaar en zou binnen een uurtje thuiskomen.

Mijn papa gaat binnen 10 minuutjes naar de fabriek, ook voor hem is het de laatste werkdag dit jaar. Vandaag komt zijn beste vriend Dirk hem ophalen. Ze hebben een tweewekelijkse beurtrol om chauffeur te kunnen zijn.

Dirk en papa zijn beiden afgestudeerd aan de PTS in Boom. Daar hebben ze samen Mechanica gevolgd. Dirk is na zijn studies direct aan de slag gegaan bij den Opel. Cyriel is hier in de buurt bij een KMO gestart. Maar toen hij zijn loon en de sfeer daar in de fabriek hoorde, is hij twee jaar later ook maar is gaan solliciteren. En zo geschiedde, niet veel later zaten ze samen in de auto. Hij reed toen nog met zijn Opel Kadett, Dirk had een Ford Taunus. Dirk zag tijdens zijn werkuren al genoeg Opels voorbijflitsen zei hij.

Hij was dan ook gek op alles was Amerikaans was.

De lancering van de Apollo 8 had hij op de eerste rij gevolgd.

Niet letterlijk, maar op zijn zwart-wit televisie.

Hij vond de ruimte zoiets oneindig goed.

Hij had die ochtend liever mee rond de maan gevlogen dan met hem in de auto te zitten. Maar ze reden wel naar de fabriek en niet naar de maan.

Ze hadden altijd wel iets te vertellen tegen elkaar, er was geen stilte tussen hen. Hij was dan ook de eerste persoon die hij het grote nieuws verteld had.

Cyriel ging terug vader worden.

En stilletjes hoopte hij deze keer op een zoon, alhoewel hij zo verzot was op zijn twee meisjes.

Dirk was niet echt verrast dat Odette terug zwanger was.

‘Zoals jullie poepen, precies een stel konijnen.’

Hij wist dan ook dat ze een actief seksleven hadden.

Maar vanavond zou hij ook andere collega's – vrienden op de hoogte stellen. Odette was immers drie maanden ver. Een veertigtal minuten later arriveerden ze dan op de grote parking van den Opel. Fabriek 1, of Plant 1 werd deze genoemd. Dat jaar was ook Fabriek 2 opengegaan, een tiental kilometer verder op de Noorderlaan. Op het hoogtepunt zou er hier 10.000 man werken, maar dat zou nog enkele jaren duren vooraleer het zover was.

Papa werkte hier ondertussen al acht jaar. Wat vloog de tijd. Vele gezinnen verdienden hier goed hun boterham. En het was niet enkel droog brood, want de lonen lagen hier vrij hoog. Extra beleg kon er gemakkelijk af.

De lopende band was wel 22 kilometer lang, in totaliteit. En het vloerooppervlak 347 vierkante kilometer groot. Het leek hier het begin van de ruimte wel, immens maar niet oneindig.

Hij zag Dirk al wegdromen in de auto, toen ze nog op de parking stonden.

Maar toen papa het portier van zijn Taunis dichtsliep achter hem, zag hij hem uit die droom ontwaken.

Weg droom, weg ruimte, dag Fabriek.

Ze zullen hun laatste werkdag dit jaar in de Fabriek moeten doorbrengen en niet in die eindeloze ruimte.

Het was wel meestal leuk daarbinnen. Maar vergis je niet, zo een auto produceren gebeurt onder een hoge werkdruk!

De band moet doorgaan, koste wat kost. Keihard werken was het. Niets voor niets in het leven, toch niet voor hen .

Voor dat extra beleg moet er tenslotte hard gewerkt worden.

Papa stond bij de dashboards, daar viel de werkdruk nog mee. Dirk stond in de "Bodyshop".

In die jaren liep je daar met een puntlasapparaat van wel 15 kg rond te sjouwen. Nu was het winter, maar in de zomerperiode kon het daar wel veertig graden worden. Van airco was er toen nog geen sprake. Maar hard werk of niet, de kameraadschap in de fabriek maakte het volledige plaatje veel beter.

Iedereen hing hier aan elkaar. Cyriel heeft daar al veel vrienden gemaakt.

Jan, Robert, Marcel en Peter, allemaal mannen die aan dezelfde lijn stonden als hij, topkerels.

Ondanks het harde en wel ééntonige werk, voelde hij zich daar goed. Vrouwelijke collega's hadden ze nog niet in die tijd, die zouden pas enkele jaren later pas hun intrede doen.

Als ze gedurende hun shift dringend hun behoeften moesten doen, dan moesten ze mooi hun beurt afwachten ...en soms kon dat wel is wat duren. Ophouden dus.

Als je als werknemer alle postjes goed onder de knie had van dat gedeelte band, dan kon je promotie maken. Dan kon je zo een aflosser worden. Als er dan iemand hoognodig moest waren zij de redders in nood. En die stonden dan een klein trapje hoger op die loonlijst.

Daar aan de band moest je een goede conditie onderhouden, een extra long zou soms van pas gekomen zijn. Onlangs was in Edinburgh de eerste longtransplantatie een feit, maar zover gingen ze het niet drijven. Voor extra longcapaciteit te krijgen ging Cyriel wel sporten. Voetbal of een duurloopje, dat volstond voor hem.

Op de laatste werkdag voor Kerst, gingen ze met een groep collega's naar het café te Antwerpen.

Dit was een traditie om het jaar in schoonheid af te sluiten.

Het was op de grote markt in café “de Stengel”, dat het feestje doorging.

Ondertussen was het iets na half elf in de avond. Dirk was niet gesteld op zo een kleine ruimtes, maar ging toch mee met de collega's. Hij wilde het feestje voor geen geld van de ruimte missen.

Al snel was het bruine café overladen vol. Het merendeel waren werknemers van de Opel, met her en der wat plaatselijk volk ertussen. Alhoewel er geen vrouwen bij hen werkten, liep er die avond wel wat vrouwelijk schoon rond. Niet veel soeps die avond, de schoonste zat thuis op papa te wachten.

Achter de toog stond de cafébazin met wat hulpjes, hard labeur voor hen. Dan nog maar te zwijgen over de zatte praat die ze moesten slikken. Maar de echte Antwerpse Jeannine gedijde goed in die sfeer.

Het duurde niet lang of hij wilde zijn nakende vaderschap bekend maken aan zijn beste maten.

Hij bestelde zes pinten voor de toffe bende. ‘Hey mannen, deze is van mij, op 1969, dan komt er nog eentje bij in de familie Croeckx,’ riep mijn toekomstige vader.
‘Cyriel, echt?’ werd er geroepen. “Yes, onze derde is op komst!”.
‘Proficiat, en schol!’, de sfeer kon nu echt niet meer stuk.
De pinten bleven aan de lopende band over die toog tevoorschijn komen, ze voelden zich even weer in de fabriek.
Maar nee, die gingen ze even vergeten de komende twee weken.
Tijd voor rust en ontspanning.
Rond drie uur in de ochtend zakten de meesten huiswaarts af.
Dirk had veel water gedronken tussen de pintjes door, want hij wilde hen veilig thuisbrengen!

D-Day!!

That' s one small step for a man, through a huge gap: 1969.
(Dit is een kleine stap voor een man, door een enorme kloof)

Het leek eerder op speleologie die ochtend. Het was een kleine hete scheur die ik door moest proberen geraken. Maar ik gaf niet op. Dankzij de hulp van enkele handen aan die andere kant van die glibberige spleet, heb ik het kunnen redden om uit die benarde situatie te komen. Het leek een eeuwigheid. Maar plotsklaps scheen er licht in mijn oogjes. Er kwamen verschillende wazige gezichten voor mij staan. Als je zo lang in het donker hebt gezeten, heb je even tijd nodig om tot jezelf te komen. Die wazigheid zal wel wegtrekken.

Jef Croeckx, 1 April, eindelijk geboren!

Misschien is het belangrijker dan Armstrong op de maan, want ik kan nog grootse dingen bereiken in mijn leven.

Na uren van de ondraaglijke pijnen lag ze half lam, maar ze was zo gelukkig dat ze de strijd had overleefd. Mijn navelstreng wordt ondertussen doorgeknipt. Ik zie mijn moeder kleiner worden. Mijn vader zie ik daar ergens versuft op de grond liggen, het lijkt dat hij recht van het slagveld komt. Daarstraks was hij nog dapper mee aan het trekken aan mijn hoofdje, en nu lag hij daar.

Na die urenlange marteling die ik veroorzaakte, moest mijn mama nog even bekomen van de naweeën in haar ziekenhuisbed. Zelfs dan maakte ze zich nog zorgen om vader. Dat is typisch mijn mama Odette, altijd een zorgzame, bezorgde echtgenote en moeder. Ik hoor ze nog mompelen: 'Schat, ben je daar nog?'

Waarop vader met zachte stem antwoordde:

'Ja schat, ik lig hier op de grond. Ik denk dat ik uitgegleden ben, over iets glads. Het lijkt wel een zachte brei van iets?'

Dan word ik door een sexy dame uit de kamer weggebracht.

Ondertussen baan ik me een weg naar de couveuse, liggend in de armen van een verpleegster.

Zodra ik in die ruimte aankom, word ik al snel bepoteld door enkele andere sexy verpleegkundigen. Het krioelde daar van de vrouwen, allen in het wit. In mijn diepste wezen weet ik dan al zeker: ik ben hetero!

In die tijd was er nog geen sprake van LGBTQ of Me Too.

De volgende dag ontvangen ze veel bezoekers. Mijn vader serveert de nodige hapjes en bubbels om mijn komst te vieren of was het gewoon omdat hij de bevalling overleefd had?

Ik denk dat op die paar dagen heel de familie op bezoek geweest is. Ik voelde me echt bekeken, alsof ik een aapje was, achter glas in de zoo.

Vader vertelde natuurlijk hoe stoer hij wel was. Hij had heel de bevalling meegemaakt en had moeder door dik en dun gesteund. Moeder knikte dan en zei; ‘ja... jij was een echte steun’, en draaide terwijl al lachend met haar ogen.

In het verre Amerika is op dat moment de eerste editie van Woodstock bezig. 3 dagen Seks, drugs en rock & Roll ... muziek leek van ondergeschikt belang. Moet ik hier echt nog lang blijven liggen in die couveuse, ik mis al wat grootse dingen.

Na een paar vermoeiende dagen voor mijn ouders zie ik ze samen zonder mij vertrekken. Ik schiet in een lichte paniek, laten ze me hier echt alleen achter bij die dames?

Maar blijkbaar ben ik nog te zwak om die lange reis mee naar huis te maken. Op dat moment voelde ik me zo eenzaam, komen ze nog terug? Ik kon enkel nog terugvallen op het witte leger.

Het werd een donkere, lange nacht in die afgesloten ruimte.

Er stonden nog enkele huisjes rondom mij, maar allemaal onbewoond. Soms ging de kamerdeur open en zag ik iemand verschijnen in de kamer, een glimp van een dame in het wit.

Die nacht was zo lang en de angst was ondraaglijk.

Maar de volgende dag, heel vroeg bij het ochtendgloren, stonden ze terug aan mijn klein afgesloten bedje. Mijn ouders bogen zich over mijn koepel. Ik was opgelucht, ze waren mij niet vergeten.

Ook mijn 2 zussen waren van de partij:

‘Hey broertje, ik ben Catharina en dit is de grote zus, Joanna, welkom in ons gezin’.

Uit mijn mond kwam er helemaal niets, behalve een glimlach.

De eerste dagen mochten ze me nog niet vastnemen, mijn mama vond het nog wat te vroeg en was te bezorgd. Ze was waarschijnlijk bang dat ze me zouden laten vallen. Op dat moment beseftte ik wel hoeveel liefde ik voor die twee voelde. Ik popelde al om met hen mee te mogen gaan. Maar mijn geduld werd nog een hele tijd op de proef gesteld. En dan ...

Nadat ik daar twee weken had doorgebracht was de dag nakende, de dag dat ik mee naar huis kon. Het was een lange rit, van wel 15 minuten. Het duurde een eeuwigheid. Aan de voordeur stonden de grootouders en de zussen mij op te wachten, met spandoeken en al. De toeters en bellen ontbraken, maar ik voelde me erg welkom. Ikzelf kon geen woord uitbrengen, waren het de emoties?

Of het feit dat ik gewoonweg nog niet kon praten?

Ik merkte instant dat ik in een warm nest terecht gekomen was.

Ze waren allen zo lief, aanhankelijk en hecht. Catharina vond ik al grappig van het eerste moment dat ik haar zag.

Na de lunch was het tijd om mijn kamertje op te zoeken.

Ik passeer eerst de roze kamer van mijn 2 grote zussen, daarna word ik ondergebracht in de blauwe kamer, hoe gemakkelijk kan het zijn. Toen werd er nog onderscheid gemaakt tussen meisjes en jongens, met kleuren en al.

De eerste weken zal mijn mama nog niet aan het werk gaan, ze zal heel de dag in mijn buurt vertoeven en mij letterlijk in de watten leggen. Ze wijkt geen minuut uit mijn buurt. In die periode komt er veel familie langs. Diegene het moederhuis niet gehaald hadden, wilden mij persoonlijk zien.

De ene tante was wat meer appetijtelijker dan de andere.

Soms was het meer van ‘HELP, I need somebody (ELSE) ‘

Want er waren momenten dat mijn gezicht vol oud lebbber hing en zo lieten ze me ook verweesd achter. Toen wist ik nog niet dat ik het later wel zeer opwindend zou kunnen vinden, dat gelebbber.

Maar ze mochten dan wel iets jonger of gewoon wat aantrekkelijker zijn.

Na een paar weken kwam er een einde aan de totale verwennerij, mijn mama moest terug aan het werk.

Feest bij de oudjes

De dagen dat ik aan mama's rokken hing was verleden tijd. Ik merkte dat mama het er kennelijk ook moeilijk mee had. Ze moest me leren loslaten. Maar ze had het al twee keer moeten doen in het verleden, met mijn zussen.

Er zijn nu eenmaal dingen aan het veranderen in België en het Westen. Onze maatschappij steekt een tandje bij. Er komen steeds meer luxeartikelen op ons af. En het is noodzakelijk dat er gewerkt moet worden voor die extra luxe. Dus pa en ma gaan beiden uit huis werken. Een dubbel loon omdat het leven te duur is geworden. Natuurlijk kan je ook kiezen dat er iemand thuisblijft voor de was en de plas. Maar dan moet je inbinden in andere dingen. En ons geloof laat het toch toe om de vrouw te laten werken. Het Vlaams belang en de Moslima zullen het niet graag horen. Bij hen moet de vrouw aan de haard blijven zitten. Dan hebben ze uiteindelijk toch gemeenschappelijke ideeën.

Maar hun haard staat wel op een andere plaats.

Mijn twee grootouders zullen mij opvangen tijdens de drukke werkweek van mijn ma en pa. Het was altijd feest voor hen... als ik daar op bezoek was. In mijn ogen waren mijn grootouders zeer oude mensen, maar ik was er graag. Nu wordt deze generatie bejubeld op adults sites als milfjes.

Na een maand of 4 kon ik mezelf al overal aan optrekken. Ik werd al wat mobieler. Mijn plan kon ik nog niet trekken, verre van.

In ons huis, en in dat van mijn beide grootouders, kon ik al gemakkelijker op verkenning gaan, zonder dat ik de hele dag moest rondkruipen. Ik ben dan ook geen huisdier!

Bij mijn grootouders was ik vrijer dan thuis, daar kon ik helemaal niets verkeerd doen.

Mijn ouders waren ook erg lief voor ons maar daar moest ik toch iets netter voor de dag komen. Mijn vettige vingers mochten niet zomaar overal aankomen.

Als we bij familie of vrienden op bezoek waren, moest ik doen alsof ik nog niet kon stappen.

Anders was moeder een beetje gestresseerd, als ik overal met mijn handen aanzat. En bij huisbezoek wou ze achteraf geen klachten horen over hoe vuil ik alles wel had gemaakt. Want ja, baby's hebben nu eenmaal plakvingers.

Het duurde niet veel langer of ik kon al echt rondlopen, zonder me overal aan vast te grijpen. Alhoewel, aan moeders rok trok ik nog graag. Ook bij mijn zussen deed ik nog dikwijls alsof ik een draaiduizeligheid had. Dan kon ik hun per ongeluk aanraken, voelen en ruiken.

Een paar maanden na mijn geboorte wilden mijn ouders in het weekend hun zinnen nog eens verzetten, en laten mijn vader en moeder daar nu juist sterk in geweest zijn. Deze mensen waren echte levensgenieters maar door mijn komst was dit genieten wat aan de kant geschoven:

'Schat gaan we nog is dansen, dit weekend is er een bal in onze Parochiezaal?'... Mijn vader deed niets liever dan dansen.

'Ik dacht dat je het nooit zou vragen, het is veel te lang geleden.'

repliceerde mijn vader.

Die zaterdag was het dan ook zover en konden ze hun lichamen één laten worden op de dansvloer, op het nummer 'DU' van Peter Maffay! Een één tegel dans, alhoewel mijn vader er altijd wat meer schwung in bracht. Het werd meer een 6 tegels slow.

Die avond was de passie tussen die twee zo groot op die dansvloer. Het was echt feest voor de oudjes.

Op dat moment thuis, plakte ik met mijn hoofdje tegen de juist ontsproten boezem van mijn grote zus, Joanna.

Wat een heerlijke tijd, ik had al de gedachten van een volwassen man, maar was verdoken in een baby lichaam. Evenredig met de Gay people, die hebben ook altijd andere grenzen bij de meisjes. Die meisjes die zich niet bewust zijn van al dat kwaad in de wereld.

Zulke avonden konden niet lang genoeg duren. Er was nog geen sociale media en er waren nog geen smartphones, dus mijn zussen hadden alle tijd, om alleen aandacht voor mij te hebben.

Zij genoten er zelf met volle teugen van en wilden dat ik het zo goed mogelijk had bij hen. Op mijn beurt legde ik mijn hoofd met veel plezier tegen haar half ontblote borst.